

SLOVENSKA.

„Slovenska Matica“ je izdala za l. 1904. 6 knjig. V „Knezovi knjižnici“ sta dva Cankarjeva spisa: „Potepuh Marko in kralj Matjaž“ ter „V mesečini“ in Kostanjevčev „Brez zadnjega poglavja“. „Prevodi iz svetovne književnosti“ prinašajo Zupančičev prevod „Beneškega trgovca“. O teh spisih še izpregovorimo. Nova knjiga svoje vrste so dr. J. Vošnjakovi „Spomini“. Tu imamo prvi zvezek, ki obsega čas od l. 1840. do 1867. Ne da bi se spuščali v posameznosti, moramo reči, da bi bil pač prvi del te knjige brez škode izostal ali se le kaj res značilnega in zanimivega iz njega podalo, iz drugega dela bi bil pa lahko tudi marsikak privatissimum ostal v miznici gospoda pisatelja, ker je za veliko javnost brez pomena. Kam bi prišli, ako bi vsi starejši pisatelji zdaj začeli v „Matici“ objavljati „spomine“ na razne svoje izprehode, pogovore in zabave, kje so bili in kaj so jedli in kako skrivnost so zaupali pri kaki čitalniški zabavi svoji plesavki itd. Največ vredne so podobe raznih slovenskih rodoljubov in črtice o njih. O drugem zvezku, ki bo segal že bolj v razvoj sedanosti, pričakujemo, da ne bo preveč subjektiven. — Dr. Simoničeva „Slovenska bibliografija“ letos nadaljuje naslove knjig od l. 1550.—1900. — Dr. Štrekljeve „Slovenske narodne pesmi“ prinašajo pesmi na kolu in plesu, svatovske, pivske in o veseli družbi (5181 do 5831). — „Zbornik znanstvenih in poučnih spisov“ (uredil L. Pintar) objavlja dva spisa: Dr. Fran Ilešič priobčuje „Korespondenco dr. Jos. Muršeca“, kateri je pridal silno natančna kazala, dr. Janko Šlebinger pa „Slovensko bibliografijo za l. 1904.“ Iz nje posnemamo, da je l. 1904. izhajalo na Slovenskem nič manj nego 80 časopisov in osemnajst zbornikov. Koliko je zapisnik knjig in spisov natančen, nismo mogli zasledovati, priznati pa moramo, da je uredba zistematična in praktična. — „Matica“ je l. 1904. štela 3138 društvenikov. L.

Ruska moderna. Gorkij, Andrejev, Skitalec, Bunin, Čirikov. Novele in črtice. Prevela Minka Govekarjev a. V Ljubljani 1905. Natisnila in založila Ig. pl. Kleinmayr in Fed. Bamberg. — Ko je bil drugodi književni trg že davno bogato založen z ruskimi knjigami v raznih prevodih, smo se Slovenci šele v zadnjih časih začeli pečati intjimeje s spoznavanjem ruske duše, in to je takisto tudi Ruse privabilo, da so že dokaj pisali o Slovencih, mudili so se med nami njih učenjaki in so že marsikaj preveli iz naše literature na ruščino. In iz literature zadnjih let lahko dokažemo, da ta stik ni prešel brez sledu v našem slovstvu. Brez izjeme lahko rečemo, da so vsi mladi literarni talenti hodili in še hodijo v šolo k Rusom, in ne na škodo. Kdor čita razgovore mužikov pri Tolstem, kdor zasleduje impresijske slike ruskih modernikov izmed mas, ta se začudi in reče: To so pa naši kmetje! Prav tako možujejo, tako se krečejo — vse kakor pri nas. Naravno je, da ta naivna, preprosta duša in beseda pri rafiniranem Francozu zbudi senzacijo. V nas bi morala zbuditi samo Metelkov izrek: „Vse imamo, pa na znamo...“ Zato je ustregla pisateljica Minka Govekarjeva vsakomu, ki se zanima za rusko moderno, ker je podala v prevodu nekaj značilnih novel in črtic izpod peresa peterih najvažnejših zastopnikov ruske moderne.

Omenjam naj takoj, da je prevod vesten — primerjal sem ga na več mestih z izvirnikom. — In kljub temu, da je vesten, se čita gladko, kakor bi bral izvirno slovenščino. Rado se zgodi, da prevajavca zavede sorodni slovanski jezik in začne hrvatovati, rusovati itd. Pri tem prevodu bi ugovarjal samo besedi: „odražati se“. Trikrat rabi pisateljica to rusko besedo v pomenu: odsevati. Ne vem, če se udomači, in tudi potrebno ni. Takisto je z besedo „plaznice“. Narod jih pri saneh ne pozna, pač pa pri plugu. Za nje bi se rabil vsepovsodi domač izraz krivine. Sicer pa, kakor že omenjeno, je prevod točen in gladek.

Zelo umesten in za širše kroge zelo potreben je uvod, katerega je spisala M. Govekar